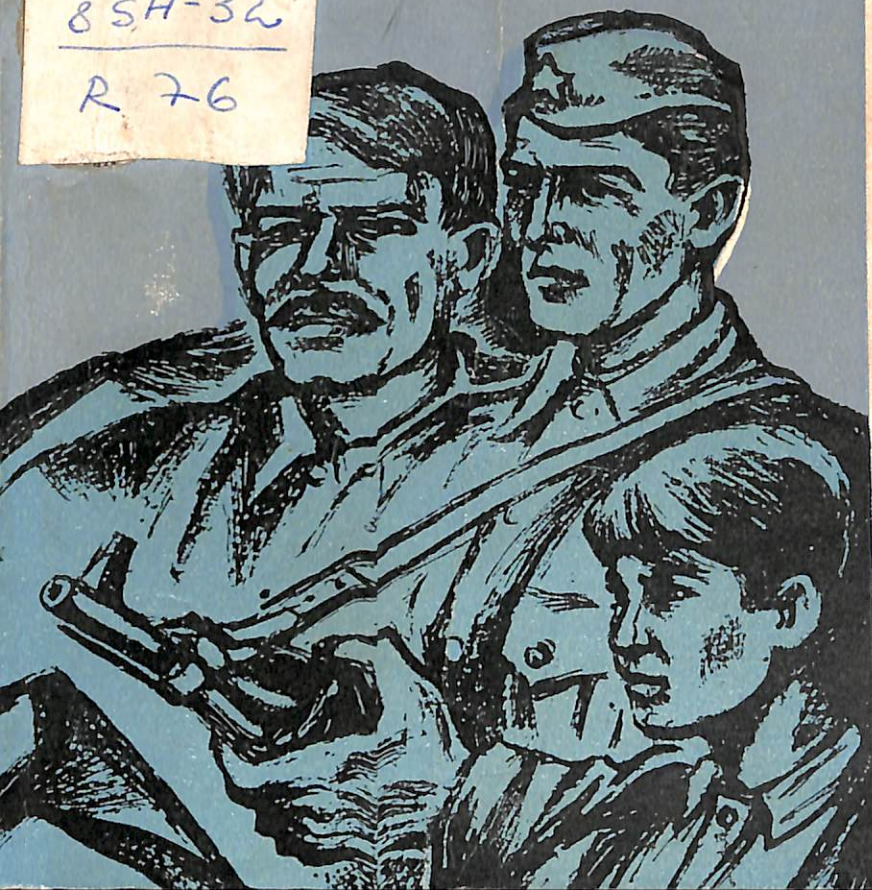

Në roje të kufirit

85H-32

R. 76

NDREKO RINO

891.983-32

NDREKO RINO

S

R76

NË ROJE TË KUFIRIT

~~37862~~

2188

LIBRARI E SHIETRI
SHIETRI

SHTËPIA BOTUESE «NAIM FRASHËRI»

Ilustrimet: Fatmir Haxhiu

Kopertina: Safo Marko

Tirazhi 5000 kopje   Format 70x100/32   Stash: 2204-65

Shtyp. NISh. Shtypshkronjave «MIHAL DURI»

Stabilimenti «8 NËNTORI» — Tiranë 1970

Këtë përmbledhje të vogël ngjarjesh
dhe tregimesh të jetuara ua kushtoj kufi-
tarëve trima dhe kufitarëve pa uniformë
— banorëve trima të brezit e të zonës ku-
fitare — me rastin e 25-vjetorit të armës
së kufirit.

Autori

K U F I   A K T I V

Kufitë e Shqipërisë dhe tokat shqiptare i mbron një popull dhe një parti që u derdh plumb në gojë të gjithë atyre që do të guxojnë t'i prekin»

ENVER HOXHA

Ishte viti 1952. UDB-ja jugosllave dërgonte në vendin tonë njërin pas tjetrit, në një kohë dhe në disa drejtime, duke i mbështetur në disa raste edhe me zjarr nga territori jugosllav, grupe diversantësh të përbëra prej 2-10 vetësh. Në një rast ndodhi kështu:

Ora po numëronte minutat e fundit të datës 19 maj. Komandantin e repartit kufitar e kishin zgjuar dy herë gjatë asaj nate. Dhe ja, zilja e telefonit po binte përsëri.

Komandanti u ngrit u vesh, u armatos dhe kur po dilte i tha së shoqes: «Flij ti, me sa duket nuk do të kthehem shpejt».

Ç'kishte ndodhur në kufi?

Operativi i repartit e informoi komandantin se rreth orës 18, në pyllin e vogël të katundit

Petrushë të rrethit të Pogradecit, grupi i pushkatarëve që ndeshur në befasi me dy diversantë të UDB-së jugosllave. Diversantët kishin shkëputur kontaktin me njëri-tjetrin dhe ishin larguar në drejtim të panjohur. Forcat tona ishin në lëvizje për kapjen ose likuidimin e diversantëve.

Komandanti urdhëroi që të mbyllej mirë kufiri në drejtimet nga ku mund të lëviznin diversantët, të forcohej blokimi i rajonit ku mund të ndodhej grupi i diversantëve dhe të përgatiteshin forcat e kërkimit, të cilat, duhej të fillonin nga veprimet.

Aty nga ora 5 e mëngjezit, në vendkomandë arriti e dhëna se një nga grupet tona të kërkimit, në orën 4.30 kishte rënë në përpjekje me dy persona të armatosur. Por ndeshja s'kishte dhënë përsëri rezultat dhe diversantët ishin larguar me shpejtësi në drejtim të kufirit nga kishin ardhur.

— E, si thoni ju? — i kërkoi mendimin komandanti shefit të zbulimit. — Do të na shpëtojë ky grup tradhëtarësh e vrasësish?

— Të gjitha të dhënat tregojnë se nuk do të ndodhë një gjë e tillë, shoku komandant. Fakti, që ne u përpoqëm me ta, është një tregues i mirë që vërteton se grupi diversionist nuk e ka kaluar kufirin dhe që përcakton rajonin ku mund të ndodhet ai. Duke u mbështetur në këto, forcat tona mund të veprojnë me sukses, vetëm duhet të mos humbasim kohë.

— E drejtë! Por a kemi bërë llogari se ku mund të ndodhet për afërsisht grupi i diversantëve në këto çaste kur ne bisedojmë?

— Po, shoku komandant. Për llogaritja është e thjeshtë, — vijoi zbuluesi. — Përpjekja ndodhi

25.26

rreth orës 4.30 minuta. Tani është ora 5, pra nga çasti i përpjekjes kanë kaluar 30 minuta. Gjatë kësaj kohe, diversantët, sado me shpejtësi që të kenë lëvizur, nuk mund të jenë larguar më shumë se 2 km. Kështu që ata tani duhet të ndodhen brenda rajonit të bllokuar. Në lidhje me këtë situatë, mendoj të vazhdohet kërkimi, të vihen në dijeni forcat e blokimit mbi përpjekjen në mënyrë që ta shtojnë më shumë vigjilencën. Një pjesë e rezervës të dërgohet për forcimin e kufirit në drejtimin e lëvizjes së grupit diversionist.

Propozimet e zbuluesit me eksperiencë shumëvjeçare, me disa sugjerime, u aprovuan dhe u dhënë urdhërat për zbatim.

Kërkimi i agjentëve jugosllavë vazhdonte me kujdes të madh. Në kufi ishte shtuar numri i patrullave dhe i njësiteve të tjera. Por edhe në anën tjetër viheshin re lëvizje. Ushtarë jugosllavë, të armatosur me mitralozë të lehtë e të rëndë, i qenë afruar vijës së kufirit, ishin vendosur në pozicione gjysmë të maskuara dhe qëndronin në pritje.

Dita agoi e mrekullueshme. Dielli sapo kishte lindur; bari i njomë, të lashtat e gjelbëra, qyteti piktoresk, liqeni i kaltër dhe gurgullimat e përroit të Çeravës i jepnin natyrës së atyre viseve një pamje poetike.

Komandanti, së bashku me grupin operativ, kishte dalë mbi një nga kodrat zotëruese, kishte vënë dylbinë dhe po vrojtonte rajonin e veprimeve. Atij i vinin në mendje mendime të ndryshme, të lidhura me zbatimin e urdhërit për asgjësimin e grupit diversionist. Por ja, duke vërtitur dylbinë, atij i kapi syri piramidën, vijën e kufirit, territorin jugosllav, ushtarët e vendosur në pozi-

cione dhe tytat e armëve, të drejtuara nga territori ynë.

— I shikon — ju drejtua ai oficerit që kishte pranë, — armiqtë kanë dalë të korrin farën që mbollën... Si thoni, do t'ja arrijnë qëllimit?

— Siç shikoj unë, ata do t'a pësojnë si dhelpra... Megjithatë, është mirë të porositen edhe një herë postat e kufirit të këtij sektori, që gjatë veprimeve të kenë kujdes nga shpina.

Komandanti tundi kokën në shenjë aprovimi, por nuk arriti t'i përgjigjej oficerit. Bisedën e ndërpre në krismë armësh që oshëtinë në pyllin jo shumë larg. Korierët mbërritën me shpejtësi e njoftuan se një nga pritat tona kishte dëgjuar zhurmë në pyll e kishte parë të afrohej njërin prej diversantëve. Prita e kufirit e ndaloi shkelësin. Diversanti zbrazi me shpejtësi një breshëri automatiku dhe qe larguar. Por, pas nja dyqind metrash, ai qe ndeshur me patrullën tjetër, dhe qe detyruar të zinte pozicion e të mbrohej.

Kufitarët synonin ta kapnin të gjallë armikun, atyre u duhej «gjuha».

Forcat tona e ngushtuan mirë darën e rrethimit dhe i bënë thirrje diversantit të dorëzohej, por ai nuk përgjigjej. Më vonë, një zë i mbytur u dëgjua që përtej:

— Ej, komunistë! Jam gati të dorëzohem, po nuk ngrihem dot se jam plagosur në të dyja këmbët. Dërgoni 2-3 veta të më marrin.

Mirëpo, përgjegjësi i rrethimit nuk u shpejtua. I regjur në luftë me bandat diversante, ai dyshoi nga ky vendim i papritur i shkelësit të kufirit dhe vendosi ta provonte. Ai caktoi dy ku-

fitarë që t'i afroheshin me kujdes pozicionit të armikut. Të dy kufitarët filluan lëvizjen, por nuk kaloi as një minutë, kur para tyre plasën, njëra pas tjetrës, granatat. Në përgjigje të këtij veprimi banditesk, mbas disa sekondash, në strofku llën e diversantit shpërthyen granatat e kufitarëve. Banditi e pagoi me lëkurën e vet.

Në të njëjtën kohë edhe pjesa tjetër e forcave tona që ndeshur me diversantin e dytë, jo më larg se një kilometër nga vija e kufirit. Kufitarët si e rrethuan mirë edhe këtë kriminel, bënë gjithshka për ta kapur të gjallë. Por agjenti nuk u dorëzua, ai inkurajohej nga mitralozët e lehtë dhe të rëndë të forcave ushtarake jugosllave, të cilët villnin zjarr mbi territorin tonë, në shpinë të kufitarëve, për të lehtësuar lëvizjen e agjentit të tyre.

Udbashi që ishte ndarë nga shoku i tij qysh nga ora katër e gjysmë, kur dëgjoi zhurmën e armëve, vrapoi me shpejtësi në drejtim të kufirit. Por edhe ai nuk i shpëtoi dot syrit të mprehtë të kufitarëve. Ai në befasi u ndesh me një nënoficer tonin. Banditi i regjur, u mundua ta mashtronte kufitarin.

— Grupi i diversantëve që kërkoni është rrethuar. Ja ku është, — dhe bëri me dorë në drejtimin ku luftohej për kapjen e shokut të tij. — Unë nuk jam pjesëtar i grupit, — vijoi ai, — por më kanë marrë si rrugë-rrëfenjës, e u futa rastësisht në këtë dasmë.

Nënoficeri nuk ra në kurth. Me zë të fortë dhe gjithë urrejtje, i tha:

— Të njoh nga automatiku «Tomson» kush je ti, këlysh i Rankoviçit.

Predhat e automatikut e detyruan diversan-